

"Veți cunoaște adevărul"

Vineri, 11 mai 2007

Gili Cârstea

Orice formă de sclavie speculează necunoașterea adevărului. Acest lucru este adevărat în special în lucrurile spirituale, iar Domnul Hristos l-a exprimat în toată puritatea lui:

„Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8:32).

Contextul acestui verset este extrem de interesant. Domnul vorbea, în Templu, cu un grup de membri ai bisericii care crezuseră în El. Ei fuseseră toată viața membri devotați ai poporului lui Dumnezeu, copii ai lui Avraam, iar acum se dovedeau chiar dispuși să înainteze în lumină, recunoscând că El ar putea fi Mesia cel mult așteptat.

Nu ar fi fost necesar un gest de precauție din partea Domnului Hristos, cumva să clădească pe această minimă deschidere către noile adevăruri? De ce a insistat El să-i agite, afirmând că ei abia acum urmează să cunoască adevărul, și că pentru moment se află în robie spirituală?

Ei au fost iritați teribil de sugestia că până acum nu au cunoscut adevărul. Ce fel de robi erau ei, cei mai favorizați dintre pământeni, păzitorii adevărului, gardienii oracolelor sfinte, singurul obiect al iubirii și grijii lui Dumnezeu de pe pământ? Au vrut să afle care era acel adevăr pe care nu-l știau, iar Domnul Hristos nu le-a cruțat sensibilitatea, deoarece chiar acel adevăr stătea ca un zid monumental între ei și Dumnezeu.

„Voi aveți de Tată pe diavolul” (8:44).

Uimitor! Aceasta era o afirmație extremă. Cum poți spune poporului lui Dumnezeu, în cel mai sfânt loc de pe pământ, că el se închină unui dumnezeu fals? Dar nu numai unui dumnezeu fals, ci chiar Adversarului lui Dumnezeu, tatăl demonilor? Amețitor! Sfânta Sfințelor, cu chivotul legământului și manifestarea Șekinei, erau la un pas, iar aici vine cineva și spune că nu Dumnezeu este obiectul închinării bisericii.

Ce situație ciudată! Câteva minute înainte, ei începuseră să creadă că Isus este Mesia. Acum se întorc împotriva Lui plini de o înverșunare criminală și Îl declară „samaritean” și „demonizat.” Cum este posibil?

Ce se întâmpla acolo în Templu nu era decât o reluare a temei centrale a marii controversă, repetată obsedant de-a lungul istoriei: O închinare inconștientă la Baal, un Baal deghizat în hainele luminii și așezat în Templul lui Dumnezeu.

Ieremia a schițat cel mai realist această tragedie. Fără să înțeleagă de ce se întâmplă așa, el constată că Dumnezeu nu este altceva în acel popor decât o statuie, un om „încremenit,” un „viteaz care nu poate ajuta” (Ier 14:9). O statuie este un viteaz din trecut, un erou național, un fost conducător, căruia poporul îi aduce omagii, pe care îl onorează la anumite sărbători, dar care nu are niciun impact asupra vieții cotidiene. Ieremia constată că Dumnezeu nu este Conducătorul prezent, care poate ajuta, ci fostul conducător, păstrat doar ca o statuie, o amintire pioasă modelată în piatră.

Ieremia își varsă chinul sufletesc înaintea acestui Dumnezeu părăsit de națiune. „De ce Doamne vin peste noi toate nenorocirile acestea, când teologii bisericii ne-au promis pace, abundență și protecție în numele Tău?”

Omul este într-o dilemă profundă. Reprezentantii lui Dumnezeu agitau versiunea triumfalistă a națiunii favorite, în timp ce realitatea era cutremurătoare: Lipsa ploii, foametea, suferința și moartea. Și omul caută o explicație:

„Ah! Doamne Dumnezeule! Iată că proorocii lor le zic: „Nu veți vedea sabie, și nu veți avea foamete; ci Domnul vă va da în locul acesta o pace trainică.”

Dacă Dumnezeu așa a vorbit, cine s-ar încumeta să pună la îndoială făgăduința? Și într-adevăr, poporul nu îndrăznește să pună la îndoială făgăduința, arătând astfel respect față de canalul oficial de comunicare. Vă imaginați deci surprinderea lui Ieremia când a auzit răspunsul Domnului:

„Dar Domnul mi-a răspuns: „Proorocii lor proorocesc minciuni în Numele Meu; Eu nu i-am trimis, nu le-am dat poruncă, și nu le-am vorbit; ci ei vă proorocesc niște vedenii mincinoase, proorociri deșerte, înșelătorii și închipuiri scoase din inima lor. De aceea, așa vorbește Domnul despre proorocii care, cu toate că nu i-am trimis Eu, proorocesc totuși în Numele Meu, și zic: „Nu va fi nici sabie, nici foamete în țara aceasta.” Proorocii aceștia vor pieri uciși de sabie și de foamete!” (Ier 14:14-15).

Când teologii națiunii proorocesc „prin Baal” (Ier 2:8), iar împăratul și poporul nu văd nicio problemă într-o astfel de închinare, Dumnezeu nu mai este decât o statuie, o relicvă a trecutului glorios dar apus pentru totdeauna. În locul Lui, la cârma națiunii, se află Șarpele cel vechi, a cărui obsesie primordială a fost să stea pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu, pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei.

Nu prea i-a mers în cer, dar s-a răzbunat pe pământ. În fiecare generație el a reușit să se strecoare neobservat și să se așeze în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. Și mereu acest popor s-a plecat înaintea lui, strigând orbește: „Tată, dă-ne Duhul Tău.”

Pavel a înțeles combinația, și a avertizat că în vremea sfârșitului istoria aceasta cu închinarea la Baal se va repeta. Marele scamator se va așeza din nou în templul lui Dumnezeu (2 Tes 2:4), și extrem de puțini vor înțelege că poporul se închină unui Hristos

fals. Cei mai mulți vor striga cu toată sinceritatea: „Tată, dă-ne Duhul Tău,” iar acel tată va sufla asupra lor influența lui nesfântă (EW 54). Și Dumnezeu să aibă milă de neobrăzații care nu-și vor ține gura închisă, sugerând că este vorba de un Hristos fals.

Pavel mai spune un lucru important. Ziua Domnului – adică ploaia Târzie, Marea Strigare, Sigilarea, Revenirea Domnului – nu va veni până când nu va fi descoperit „omul păcatului” așezat pe tron în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. Adică până când Baal nu va fi demascat în public, așa cum s-a întâmplat odată pe muntele Carmel.

Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a promis că înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată, trebuie să vină din nou Ilie. Nu Moise, nu Daniel, nu Enoh, nu Iov, și nici măcar Pavel. Doar Ilie are expertiza necesară pentru identificarea lui Baal așezat în templul lui Dumnezeu, și căruia poporul lui Dumnezeu îi cere Duhul în Ploaia Târzie.

Acest adevăr va trebui înțeles, înainte ca Ziua Ispășirii finale să producă un popor liber de păcat. Fără o solie „în duhul și puterea lui Ilie” nu poate avea loc întoarcerea inimilor dintre părinți și copii, marea împăcare dintre două naturi despărțite.

Când va veni Ilie cu acest adevăr, vom pune și noi mâna pe pietre, strigând că este samaritean și că are drac?